

var jo nemlig saaledes, at de paa Jernbanerne havde en Koupé for sig selv, og en Sort turde ikke gaa ind paa et Bærsthus, hvor der var Hvide. Saadanne Forhold have vi aldrig kjendt i Sydamerika. Naar det erede Medlem og Andre — det synes jo at være en ganske almindelig Lante — tro, at der er, om jeg maa bruge det stærke Udtryk, Gad imellem de Hvide og Negrene, er det ligeledes en meget stor Feiltagelse. Jeg maa tillade mig at bemærke, at naar jeg har levet i 20 Aar i en By paa 8,000 Indbyggere, af hvilke de 7,000, naar jeg medtager alle Nuancer fra Sort til de forskjellige Koulører, hørte til den farvede Race, tror jeg dog, at jeg har grundet Krav paa at mene, at jeg har en Smule Erfaring i saa Henseende, og den gaar ud paa, at de Sorte i alle deres private Forhold henvende sig til de Hvide. Der er ingenlunde den Misstemning og Uvillie mellem de Hvide og de Sorte, som der navnlig kan bemærkes mellem Mulatterne og Negrene. Imellem disse findes en meget stærk Umisfostet, en Mulat ser paa en Neger som paa Noget, der er langt under ham; det gjør den Hvide slet ikke paa ingen mulig Maade. Der er blevet fortalt saa mange Ting, som skulde være gjorte af Kjærlighed til Negrene. Jeg skal i den Anledning anføre et Exempel. I Venezuela blev i 1844 Slaverne givne fri. Naturligvis staar der i Bøgerne, at det skete af Kjærlighed til Slaverne. Jeg skal i Parenthes bemærke til det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, at der ikke findes indspøgte Sorte i Venezuela. De Sorte, som ere der, ere komne fra de omliggende Øer. Disse Slaver bleve givne fri i 1844, fordi en Mand vilde være Præsident og ikke kunde blive valgt paa anden Maade, end ved at erhverve disse Stemmer. Det var Grunden. Den Tid vil nok komme, da den virkelige Grund til Krigen i Nordamerika vil komme for Dagen; Historien vil ikke glemme at fortælle den, og saa vil mangan En faae ganske andre Ting at læse og høre, end hvad han nu tror og aner. Et eret Medlem yttrede Noget om den Utilfredshed, som det vakte, naar en Arbejder fik 10 Cents og en Anden fik 20 Cents. Dertil skal jeg blot bemærke, at den, der fik 10 Cents, var i samme Stilling som en fast Jernestekarl herhjemme, medens den Anden var Dagleier. Jeg vil nu spørge det erede Medlem, om man ikke herhjemme maa give en Dagleier, forholdsvis Mere end en fast Karl. Den, der fik 10 Cents, havde desuden, som det er bemærket i Betænkningen, Hus, Jord, og Jøde paa lignende Maade som en fast fæstet Jernestekarl herhjemme. Den Anden, Dagleieren, laaber man gaa, naar man ikke mere har Brug for ham. For at man ikke skal tro, at dette er at gaa udenfor Frihedens almindelige Brug, kan jeg ogsaa anføre et Tilfælde fra den Republik, hvor jeg har boet. Der er det samme Tilfælde. Plantageeieren har navnlig sine faste Arbeidere

saaledes, at han giver dem et Stykke Jord, som de have til fri Afbenyttelse ligesom paa St. Croix, og Arbejderne forpligtede sig til at arbejde for Jordeieren, naarformøst han kalder dem, imod en vis fastsat Betaling. Naar Høsttiden kommer, og Jordeieren ikke har Folk nok i sine faste Arbeidere, maa han tage løse Arbeidere, og det kan da hendes, at han maa give dem ikke alene det Dobbelte, men endogsaa det Tre dobbelte af, hvad han giver sine faste Arbeidere. Det er et ganske naturligt Forhold, der finder Sted alle vegne. Naar jeg iforgaars har sagt, at det ikke var Negrene forbudt at rejse bort, tror jeg, det er ganske rigtigt, saavidt jeg kan skønne af Betænkningen. Jeg har udtrykkelig bemærket, at naar de ikke havde nogen Forpligtelse eller nogen Afford, og de havde et Par Skilling til at rejse for, saa kunde de rejse. Nu vil jeg spørge enhver Mand, om man uden videre skal lade en Mand rejse bort, naar han f. Ex. efterlader sig Forpligtelser. Hvem skal saa overtage disse Forpligtelser? Ja, det skal jo Sognet. Derhjemme har man virkelig ved saa mange Seiligheder viist, hvor uendelig bange man er for at faae en fattig Mand eller Kone, som ikke har det Nødvendige, ind i et Sogn, fordi man frygter for, at man senere skal komme til at betale for dem. Og hvorfor skulde den samme Fremgangsmaade ikke kunne anvendes derovre? Naar det er forlangt, at Negrene skulde have et Par Skilling til at rejse for, saa er det jo for det Første en Regel, der, som det staar i Betænkningen, næsten aldrig er bleven gjort gjældende. Men igrøigt er en saadan Bestemmelse nødvendig. Lad os tage et Exempel. En halv Snes Negre gaa ombord i en Skonnert paa St. Croix for at seile til Venezuela, og saa snart de ere komne derover, gaa de op til den danske Konsul og sige: „Der ere vi, hvad skulle vi bestille?“ Saa siger Konsulen: „Hvortil Noget at leve af?“ „Ikke en Skilling.“ „Hvorledes ere I da komne herned?“ „Vi have faaet fri Rejse med en Skonnert herover.“ „Saa ville I?“ „Vi ville søge Arbejde, fordi vi troede, at vi kunne tjene Mere end hjemme.“ Er det nu ikke et Tilfælde, der viser Nødvendigheden af, at disse Folk i det Mindste skulle eie en lille Smule, inden de rejse til et fremmed Land. Ovis jeg ikke huller feil, har jeg selv været i det Tilfælde, at jeg har skrevet til Gouvernøren paa St. Thomas, at det var nødvendigt, at han holdt strengere over, at der ikke kom saa mange Folk over til Venezuela, jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre med dem. Jeg har endogsaa mange Gange af min egen Somme betalt deres Rejse for at faae dem hjem igjen. Saavidt som jeg skønner, have Arbeidsregulativerne ganske vist givet Anledning til en hel Del Misnøie, og jeg kan ikke negte, at fra den Side, hvorfra jeg ser Sagen, og hørt til jeg er vant paa Grund af mit tidligere Ophold derovre, kunde jeg ikke ganske saadanne Arbeidsregula-